

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **B. G.**, zastoupená Mgr. Liborem Hubáčkem, MBA, advokátem se sídlem Malé náměstí 73, Benešov, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, **za účasti:** V. Ř., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2021, č. j. 54 A 101/2018-173,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku, jímž krajský soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j. ZKI PR-O-32/438/2018-10 (dále jen „ZKI A“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálního pracoviště Rakovník, ze dne 6. 4. 2018, č. j. OR-306/2016-212-50 (dále jen „KÚ A“), ve věci opravy chyby v katastrálním operátu podle § 36 odst. 4 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve relevantním znění (dále jen „katastrální zákon“). Prvostupňovým rozhodnutím katastrální úřad konkrétně (1) vyhověl nesouhlasu osoby zúčastněné na řízení (V. Ř.) s neprovedením opravy v údajích katastru nemovitostí, která se

týkala zákresu společné hranice mezi stavební parcelou č. XA a pozemkovou parcelou č. XB v k. ú. Š. u R. probíhající mezi podrobnými body č. XC, č. XD a č. XE, (2) nevyhověl nesouhlasu žalobkyně s neprovedením opravy chyby v údajích katastru nemovitostí, která se měla týkat zákresu společné hranice mezi parcelami č. XA a č. XB v prostoru podrobného bodu č. XC, (3) určil, že společná hranice mezi parcelami č. XA a č. XB mezi podrobnými body č. XC, č. XD a č. XE bude zobrazena podle neměřického záznamu č. XF mezi body č. XC a č. XG v souladu s jejím geometrickým určením v mapě pozemkového katastru, a (4) určil, že parcela č. XA bude po opravě zákresu podle neměřického záznamu č. XF evidována nadále s výměrou 1032 m² a parcela č. XB nadále s výměrou 1086 m² beze změny v katastru nemovitostí v souladu s § 2 písm. g) katastrálního zákona.

[2] Je třeba uvést, že posuzovaná věc prošla poměrně složitým procesním vývojem. Žalobkyně v žalobě původně označila jako žalovaného Katastrální úřad pro Středočeský kraj a pod žalobní body zahrnula „zrušení tří rozhodnutí KÚ vydaných pod č. j. OR, viz Čl. I žaloby“, „zrušení duplicitního vlastnictví pozemků“, „zrušení umístění podrobného bodu XC na roh budovy č. p. X v obci Š.“ a „zrušení snížení výměry parcely st. parc. č. XH v k. ú. Š.“. V petitu žaloby navrhla zrušení rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 2. 7. 2015, č. j. OR-55/2015-212-20 (dále jen „KÚ B“), ze dne 19. 8. 2015, č. j. OR-56/2015-212-21 (dále jen „KÚ C“), a ze dne 5. 5. 2016, č. j. OR-124/2015-212-31 (dále jen „KÚ D“). Dále navrhla, aby soud uložil provést nové mapování v souladu s § 93 odst. 3 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), v relevantním znění (dále jen „katastrální vyhláška“), a aby uložil vycházet pro stanovení lokalizace bodů ze Státní mapy v měřítku 1 : 5000 a při zjišťování hranic pozemků ze skutečného stavu v terénu.

[3] V části žaloby označené jako „I. Žalobní legitimace“ žalobkyně uvedla, že je vlastníkem (samostatně či v rámci společného jmění manželů) pozemků st. p. č. XH, st. p. č. XCH a st. p. č. XI v k. ú. Š. u R. Katastrální úřad však tyto pozemky, jež tvoří „ucelený areál vlastnického práva“, při obnově katastrálního operátu dle žalobkyně účelově rozdělil do několika řízení „z důvodu splnění odchylek ve výměrách, délkách a souřadnicových chybách“. Výsledkem těchto řízení byla dle žalobkyně rozhodnutí KÚ B, KÚ C, KÚ D a rovněž KÚ A. V třetí části žaloby označené jako „Závěr“ pak žalobkyně tvrdila, že celé rozhodování katastrálního úřadu „je neurčité, nepřezkoumatelné, tj. neplatné“, a navrhovala „jeho zrušení spolu se zastavením řízení“. Odvolací orgán by měl dle jejího názoru vyslovit „právní názor o nutnosti nového mapování podle § 93 katastrálního zákona“.

[4] Krajský soud nejprve žalobu usnesením ze dne 24. 9. 2018, č. j. 54 A 101/2018-21, odmítl pro nepřijatelnost s odůvodněním, že rozhodnutí KÚ B, KÚ C a KÚ D byla vydána správním orgánem prvního stupně. Navíc shledal žalobu opožděnou, neboť i kdyby ji vyložil tak, že směřovala ve skutečnosti proti rozhodnutím ze dne 6. 10. 2015, č. j. ZKI-PR-O-90/806/2015-23 (dále jen „ZKI B“), ze dne 13. 11. 2015, č. j. ZKI-PR-O-119/955/2015-22 (dále jen „ZKI C“), a ze dne 8. 8. 2016, č. j. ZKI-PR-O-61/536/2016-8 (dále jen „ZKI D“), jimiž bylo rozhodnuto o odvoláních proti rozhodnutím KÚ B, KÚ C a KÚ D, byla by podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty.

[5] Uvedené usnesení Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobkyně zrušil rozsudkem ze dne 14. 3. 2019, č. j. 5 As 319/2018-18, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Konstatoval, že pokud žalobkyně vyčerpala možnost bránit se proti správnímu rozhodnutí vydanému v prvním stupni opravným prostředkem, v žalobě však nesprávně

pokračování

označila za žalovaného správní orgán prvního stupně a za žalobou napadené rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí, byl krajský soud povinen v souladu s § 69 s. ř. s. a ustálenou judikaturou jednat jako s žalovaným právě s odvolacím orgánem. Nejvyšší správní soud připustil, že ve vztahu k rozhodnutím ZKI B, ZKI C, a ZKI D byla žaloba podána opožděně. Upozornil však, že ačkoliv žalobkyně v úvodu žaloby a v petitu výslovně navrhla pouze zrušení výše uvedených tří rozhodnutí katastrálního úřadu, z obsahu žaloby nebylo zřejmé, zda žalobkyně nebrojila rovněž proti rozhodnutí KÚ A, respektive proti rozhodnutí ZKI A, vůči němuž by žaloba byla včasná. Krajský soud měl tedy v dalším řízení vyzvat žalobkyni k upřesnění žaloby uvedením, čeho se domáhá a proti jakým rozhodnutím brojí.

[6] Krajský soud následně vyzval žalobkyni k odstranění vad žaloby. Ta reagovala podáním, v němž uvedla, že brojí proti rozhodnutím KÚ A, KÚ B, KÚ C, KÚ D a ZKI A. Kromě těchto rozhodnutí, proti nimž brojila původní žalobou, označila rovněž rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2017, č. j. ZKI-PR-O-113/799/2017-4 (dále jen „ZKI E“).

[7] Krajský soud vyšel v souladu se závěry předcházejícího rozsudku Nejvyššího správního soudu z toho, že žalovaným je správní orgán, který rozhodoval v označených správních řízeních v posledním stupni, a že žaloba tedy směřuje proti rozhodnutím ZKI A, ZKI B, ZKI C, ZKI D a ZKI E. Usnesením ze dne 14. 5. 2019, č. j. 54 A 101/2018-43, krajský soud žalobu v části směřující proti rozhodnutím ZKI B, ZKI C a ZKI D, odmítl pro opožděnost a ve vztahu k rozhodnutí ZKI E pro nepřipustnost, neboť se jedná o rozhodnutí, kterým bylo předchozí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání. Proti uvedenému usnesení krajského soudu žalobkyně brojila kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 30. 7. 2019, č. j. 5 As 132/2019-20.

[8] Řízení před krajským soudem se tedy dále týkalo pouze rozhodnutí ZKI A. V tomto rozsahu krajský soud žalobu zamítl nyní přezkoumávaným rozsudkem.

[9] V odůvodnění shora uvedeného rozsudku krajský soud především poukázal na nepřehlednost žalobní argumentace a na to, že se její podstatná část netýkala předmětu řízení, popřípadě nesměřovala k ochraně práv žalobkyně. Vysvětlil, že mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení probíhá vleklý spor týkající se vymezení hranic jejich pozemků, v jehož rámci proběhla řada různých správních a soudních řízení. Byť spolu otázky řešené v těchto řízeních mohou do jisté míry souviset, nelze jejich předměty zaměňovat. Vedení jednotlivých řízení nepředstavovalo účelový postup správního orgánu, jak tvrdí žalobkyně, ale bylo dáno jejich odlišnými předměty. S výjimkou řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí KÚ B, byla všechna řízení zahájena na základě žádostí, které určovaly jejich rozsah. Předmět řízení, v němž bylo vydáno nyní přezkoumávané rozhodnutí (ZKI A), byl vymezen návrhem osoby zúčastněné na řízení na opravu chyby v katastrálním operátu ve vztahu ke společné hranici probíhající mezi parcelami č. XA a č. XB, resp. následnými nesouhlasy této osoby a žalobkyně s neprovedením oprav. Krajský soud tedy zdůraznil, že se držel takto vymezeného předmětu řízení, byť žalobkyně uplatnila řadu námitek vztahujících se k jiným pravomocně skončeným řízením, zejména řízením, v nichž byla vydána rozhodnutí KÚ B, KÚ C a KÚ D. Takovými námitkami se krajský soud dále nezabýval.

[10] Krajský soud poukázal rovněž na to, že přezkoumávaná rozhodnutí KÚ A a ZKI A mohla zasáhnout do práv žalobkyně pouze v omezené míře. Předmětem daného správního řízení bylo geometrické a polohové určení společné hranice parcely č. XA (ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení) s parcelou č. XB (ve vlastnictví obce Š.), nikoliv s nemovitostmi ve vlastnictví žalobkyně. Práva žalobkyně mohla být dotčena pouze vymezením podrobného bodu č. XC, který je krajním bodem sporné hranice uvedených pozemků a zároveň lomovým bodem parcely č. XH, která je ve vlastnictví žalobkyně. Sporná hranice pozemků č. XA a č. XB sice byla změněna, podrobný bod č. XC však zůstal nezměněn. Provedená změna hranice pozemků se tedy nemohla dotknout práv žalobkyně a ta proti ní tedy nemůže úspěšně brojit. Jestliže katastrální úřad vyhověl nesouhlasu osoby zúčastněné na řízení, zatímco nesouhlas žalobkyně zamítl, nejsou jeho závěry rozporné, jak tvrdí žalobkyně, ale pouze odrážejí rozdílnost jimi uplatněných námitek a rozdílné dotčení jejich práv vzhledem k předmětu řízení.

[11] Dále se tedy krajský soud podrobně věnoval již jen žalobním námitkám souvisejícím s umístěním podrobného bodu č. XC. Poukázal na pasáže žalobou napadeného rozhodnutí, v nichž se těmto otázkám věnoval žalovaný, a zrekapituloval jeho závěry. Krajský soud zejména uvedl, že daný bod nebyl stanoven bez řádné lokalizace pouze neměřickým záznamem, jak tvrdí žalobkyně, ale dle spisové dokumentace byl naopak opakovaně změřen. Konkrétní námitky vůči odůvodnění závěrů žalovaného nebo správnosti provedených výpočtů žalobkyně nevznesla. K námitce, podle níž bylo měření provedeno bez přítomnosti žalobkyně, krajský soud zejména uvedl, že ze zákona nevyplývá, že by žalobkyně musela být u zvoleného způsobu obnovy katastrálního operátu přítomna. V případě námitek týkajících se polních náčrtů č. XJ a č. XK žalobkyně neupřesnila jejich souvislost s posuzovanou věcí. Ani jeden ze zmiňovaných polních náčrtů přitom nebyl výsledkem zeměměřické činnosti geometricky a polohově určující hranici parcel, která byla předmětem nyní posuzované věci. Za relevantní krajský soud nepovažoval ani tvrzení týkající se odkazu žalobou napadeného rozhodnutí na stabilní katastr z roku 1841. O něm se totiž dané rozhodnutí zmiňuje pouze v rámci rekapitulace argumentů žalobkyně, z níž navíc není zřejmé, v čem by měl spočívat vliv stabilního katastru z roku 1841 na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí. Žalobkyně navíc sama připustila, že budova rodinného domu č. p. X, v jehož rohu se nachází podrobný bod č. XC, byla realizována v roce 1926 a umístěna jinak oproti roku 1841. K argumentaci, v níž žalobkyně poukazovala na mezní polohovou chybu 2,83 m, krajský soud uvedl, že se jedná o argumentaci nekonkrétní, která patrně vychází z toho, že žalobkyně neporozuměla tomu, že mezní polohová chyba není „chybou“ v běžném slova smyslu, ale přípustnou odchylkou, přičemž pravidla pro její výpočet stanoví příloha katastrální vyhlášky. K žalobkyniní zmiňovanému nedoložení geometrických plánů s vyznačením podrobných bodů soud odkázal na závěry katastrálního úřadu, který vysvětlil, že jelikož podrobné body předmětné hranice jsou vedeny s kvalitou 8, lze průběh hranice zpřesnit na základě geometrického plánu a souhlasného prohlášení všech dotčených vlastníků se zpřesněním. Geometrický plán by tedy eventuálně byl až následným dokumentem, jímž by mohla být hranice parcel zpřesněna. Ani střední souřadnicovou chybu katastrální úřad dle krajského soudu nepoužil bez propočtu a důkazů. V této souvislosti krajský soud zrekapituloval relevantní části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a odkázal na podklady založené ve spise.

pokračování

II.

Obsah kasační stížnosti a dalších podání

[12] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v jejímž úvodu uvádí, že „nepodala žalobu proti: 1. Rozhodnutí žalovaného ze dne 04. 07. 2018 č.j. ZKI PR-O-32/438/2018-10. 2. Panu V. Ř., bytem Š. X u R., doposud žádnou žalobu. 3. Rozhodnutí NSS v Brně v otázce řešení podrobného bodu XC v k.ú. Š. u R. 3. Krajský soud přizval jako osobu zúčastněnou na řízení pana V. Ř., aniž mou osobu jako žalobkyni o tom informoval. 5. Celé řízení bylo zmatečné, protože žalobkyně nepodala žalobu na průběh hranice pozemku parc. č. st. XA a místní komunikaci parc. č. XB ve vlastnictví obce – obec ale soud nepřizvala. 6. Celé jednání před soudní instancí bylo o hranici pozemku parc. st. č. XA a místní komunikaci s parc. č. XB v k.ú. Š. u R. 7. Obecný zmocněnec mé osoby vyjmenoval celou řadu chyb, které způsobil Katastrální úřad Středočeského kraje a Katastrální pracoviště Rakovník. Soud nepřisvědčil námitkám žalobní strany a většinou uvedl, že nesouvisí s předmětem řízení – k čemu žalobkyni předvolal? Jen aby byla zúčastněna a následně se zveřejní rozhodnutí, které není přesvědčivé a postrádá vysvětlení, které se dotýkají žalobkyně.“

[13] Dále stěžovatelka uplatňuje celou řadu námitek, které jsou však často formulovány poněkud nejasně a bez zřejmé vazby na nyní posuzovanou věc. Obecně uvádí, že její žaloba nebyla řádně a přesvědčivě projednána v souladu s právními předpisy a skutečným stavem věci. Zopakovala, že rozhodování týkající se jejích pozemků „uceleného areálu“ bylo v rozporu se zákonem účelově rozděleno do tří samostatných řízení.

[14] Žalovaný dle stěžovatelky porušil § 16 odst. 3 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), tím, že s odkazem na rozhodnutí KÚ B odmítl „řešit“ podrobný bod č. XC. Stěžovatelka popsala postup správních orgánů při určení bodu č. XC a parcely č. XH. Tento postup je dle stěžovatelky nezákonný, účelový a v rozporu s dobrou vírou. Krajský soud se však dle stěžovatelky k daným skutečnostem nevyjádřil a nevyhodnotil je. Dále stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že nepřezkoumal skutečnost, že před vyhlášením platnosti obnoveného katastrálního operátu dne 9. 6. 2015 nebylo rozhodnuto o námitkách podaných dne 20. 5. 2015 a dne 1. 6. 2015, a že nezjednal nápravu nezákonného rozhodnutí KÚ B. Dále stěžovatelka tvrdí, že každý z bodů vymezujících budovu č. p. X byl určen jiným způsobem a na základě jiných podkladů. Dle jejího názoru se jedná o účelový postup zakrývající chyby v katastru nemovitostí. Ani k tomu krajský soud nepřihlédl. Dále stěžovatelka předeštlá poněkud nesrozumitelnou argumentaci týkající se libovůle, kterou spatřuje v postupu katastrálního úřadu a v tom, že s parcelou p. č. XH mělo být nakládáno jako s přidělovou parcelou. Stěžovatelka vytýká správním orgánům selektivní hodnocení důkazů, ani tato pochybení však krajský soud dle jejího názoru nezohlednil. Dále stěžovatelka opět zmiňuje pochybení, kterých se dle jejího názoru katastrální úřad dopustil v rozhodnutí KÚ B.

[15] V další části kasační stížnosti se stěžovatelka vymezuje vůči některým konkrétním závěrům krajského soudu. Dle stěžovatelky krajský soud v bodě 41 napadeného rozsudku uvádí, že „jde o jedno řízení“, stěžovatelka má však za to, že „tuto otázku vyvrátila“, protože neuplatnila žádné podání k zahájení řízení, pouze se brání proti posunu hranice svého pozemku na obvodovou zeď domu. Trvá na tom, že řízení, v nichž byla vydána rozhodnutí KÚ B, KÚ C a KÚ D, byla vymezena účelově a daná rozhodnutí nemohou být „potvrzena uplynutím času“, neboť vlastnické právo k nemovitosti je nepromlčitelné. Krajský soud měl

tedy dle stěžovatelky projednat rovněž námitky vztahující se k těmto rozhodnutím. Stěžovatelka rovněž nesouhlasí s tím, že dané řízení nemá vliv na její právní sféru. Podrobný bod č. XC byl určen s (ne)přesností $\pm 2,83$ m a tento rozdíl představuje úbytek z výměry jejího pozemku a vede ke znehodnocení obvodové zdi domu č. p. X. Dále stěžovatelka uvádí své výhrady proti závěrům prezentovaným v bodech 6 a 8 odůvodnění napadeného rozsudku, které se však nacházejí v rekapitulační části rozsudku, nejedná se tedy o závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto nevidí důvod tyto námitky podrobněji rekapitulovat. Také krajskému soudu stěžovatelka vytýká selektivní hodnocení důkazů a nezohlednění některých podkladů či neposouzení vadných rozhodnutí týkajících se podrobného bodu č. XC (aniž by je specifikovala). Následně se stěžovatelka vymezila vůči závěrům v bodě 50 napadeného rozsudku. Krajský soud dle jejího názoru určil, že se může bod č. XC zpřesnit až do vzdálenosti 2,83 m, stanovil však, že „*neprojdou podklady, které určí, že bod XC není identický s rohem domu, protože nadřadí podmínky identického bodu s hodnotou 1,3m nad možnou hodnotu podkladu zpřesnění 2,83m a lomový bod XC parcely mimo dům*“. Tento postup je dle stěžovatelky nezákonný, přičemž stejně bylo postupováno i u lomových bodů domu č. p. X při digitalizaci v roce 2015. Tato vada dle stěžovatelky přetrvává dodnes. Krajský soud se dle stěžovatelky připojil k žalovanému a zatajil ve zdůvodnění, jak probíhala oprava a nové určení hranice mezi parcelami č. XA a č. XB. Dle stěžovatelky nedošlo ke dvojímu určení bodu č. XC, ale pouze ke dvojímu změření rohu domu. Určení kóty s rozměry parcely však není provedeno ani doloženo. Následně se stěžovatelka opět vymezila proti závěrům bodu 8 napadeného rozsudku.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména poukázal na její obtížnou srozumitelnost a na to, že v ní obsažená argumentace směřuje rovněž proti postupu v některých dalších řízeních, která již byla pravomocně skončena. Následně stručně popsal předmět a podstatu daných řízení. Pokud se jedná o vymezení podrobných bodů č. XC, č. XE a č. XD, odcitoval žalovaný relevantní pasáže žalobou napadeného rozhodnutí. K dalším stěžovatelkou zmiňovaným bodům se žalovaný nevyjadřoval, neboť leží mimo hranici uvedených pozemků, které se týká žalobou napadené rozhodnutí. Dodal, že v daném řízení nebyl řešen posun hranice pozemku stěžovatelky ani tvrzená neoprávněná stavební činnost vlastníka parcely č. XA. Dále uvedl, že podrobný bod č. XC byl v rámci obnovy katastrálního operátu zaměřen jako identický a je evidován s kódem kvality 8. Kód kvality 8 mu byl přiřazen v souladu s odstavcem 15.6 přílohy ke katastrální vyhlášce, dle něhož tento kód kvality přísluší podrobným bodům určeným digitalizací z katastrální mapy měřítko 1:2880, a současně v souladu s odstavcem 6.1.2.8 návodu pro obnovu katastrálního operátu, dle něhož je možné souřadnice zaměřených identických bodů využít při digitalizaci, pokud se svou polohou od odpovídajícího bodu v rastru mapy liší do hodnoty dané mezní chybou zobrazení 1,30 m. Jedná se o zaměřený identický bod, jehož souřadnice byly využity při digitalizaci zpřesněného rastru mapy pozemkového katastru měřítko 1:2880.

[17] Na vyjádření žalovaného reagovala stěžovatelka replikou, v níž zejména uvedla, že předmětem řízení bylo vždy prostorové určení podrobného bodu č. XC. Nesouhlasí s jeho záměnou za určení hranice mezi pozemky č. XA a č. XB. Zdůrazňuje, že již od zahájení digitalizace v r. 2015 zpochybňuje výpočet daného lomového bodu. Krajský soud v Praze se zabýval pouze napřimením hranice mezi pozemky č. XA a č. XB. Otázkou dle stěžovatelky je, jak je možné opravit část bodů určených podle vadných výpočtů a zbytek chybně určených bodů ponechat v platnosti. Na tuto námitku žalovaný neodpověděl, i když stěžovatelka požadovala opravu výpočtu podrobného bodu č. XC. U nového výpočtu je

pokračování

použita kóta 2 m pro nově vzniklý lomový bod XG. Stěžovatelka k tomu uvádí: „*Tato kóta opravňovala provést zaměření celkové délky hranice s hodnotou nezpochybnitelnou o velikosti 35,6 m. Doměření jednoznačně prokáže, že bod XC není identický s rohem rodinného domu žalobkyně č.p. X v obci Š. u R. Tento postup si Krajský soud neověřil.*“ Stěžovatelka trvá na tom, že nikdy nepodala žalobu „*k nemovitostem*“ osoby zúčastněné na řízení, a nebylo vysvětleno, proč byla tato osoba určena „*jako účastník řízení*“. Stěžovatelka opakuje, že podrobný bod č. XC nebyl zaměřen na základě věrohodných podkladů, a uvádí, že tento bod byl od r. 1920 na druhém rohu domu od cesty, zatímco nyní je o 20 m jinde, a navíc je umístěn na jiné budově. Stěžovatelka rovněž trvá na tom, že nebylo rozhodnuto o námitkách podaných při obnově katastrálního operátu, v čemž spatřuje porušení § 46 odst. 1 a 2 katastrálního zákona. Všechna rozhodnutí vydaná po digitalizaci provedené v roce 2015 tedy stěžovatelka považuje za nezákonná. Následně stěžovatelka opět rozvíjí obsáhlou argumentaci týkající se historického rozvržení jejích pozemků a dalších okolních parcel a poukazuje na nesprávnost změn, jichž se týkala rozhodnutí KÚ B, KÚ C a KÚ D. Dodává, že příloha k vyhlášce není zákonnou normou, a opět poukazuje na údajné účelové rozdělení jejího „*areálu*“ na tři menší pozemky.

[18] Následně stěžovatelka zaslala Nejvyššímu správnímu soudu ještě několik podání, jimiž doplňovala podklady, které jsou dle jejího názoru relevantní pro posouzení věci, a současně opakovala dříve vyřčená tvrzení. Lze dodat, že podstatná část předložených podkladů již byla součástí správního spisu, případně byla provedena k důkazu při jednání krajského soudu. Nad rámec již rekapitulovaného stěžovatelka v daných podáních zejména popisuje, že v daném katastrálním území probíhají komplexní pozemkové úpravy, v jejichž průběhu se marně pokoušela domoci odstranění údajně chybných údajů v katastru nemovitostí. Vzhledem k tomu, že se daná argumentace obsažená zejména v podáních ze dne 31. 3. 2022 a ze dne 18. 10. 2022 přímo netýká nyní posuzované věci, neshledal Nejvyšší správní soud důvod ji zde podrobně rekapitulovat.

[19] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti ani k dalším podáním účastníků řízení nevyjádřila.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[21] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že řízení před správními soudy, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno zásadou dispoziční. Jak vyplývá z konstantní judikatury, obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah

přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70, či ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 Afs 47/2020-37; všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Je na stěžovateli, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Uplatněné kasační námitky musí rovněž odpovídat tomu, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, který napadá rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel tedy musí v kasační stížnosti předeštit polemiku se závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není nahrazovat činnost krajského soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského soudu neexistovalo. Uvedení konkrétních kasačních námitek nelze zpravidla nahradit zopakováním námitek uplatněných v předchozích podáních nebo pouhým odkazem na tato podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, publ. pod č. 939/2006 Sb. NSS). Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s jeho rozhodnutím.

[23] Lze souhlasit se žalovaným v tom, že některé pasáže podané kasační stížnosti jsou obtížně srozumitelné, především je však zapotřebí uvést, že podstatná část kasační stížnosti vůbec nepředstavuje polemiku se závěry krajského soudu, ale spíše opakování žalobních námitek a obecný nesouhlas s jejich vypořádáním bez konkrétních argumentů proti závěrům krajského soudu.

[24] Značná část kasačních námitek navíc vychází z předpokladu, že krajský soud nesprávně identifikoval předmět řízení. Stěžovatelka hned v úvodu podané kasační stížnosti uvádí, že žalobou vůbec nebrojila proti rozhodnutí ZKI A. Dále stěžovatelka dodala, že se pouze bránila proti posunutí hranice pozemků na obvodovou zeď (zřejmě myslí zeď budovy č. p. X). Těmto tvrzením však nelze přisvědčit.

[25] Z podání stěžovatelky je zřejmé, že již řadu let vede spor o vymezení hranic svých pozemků v katastru nemovitostí, přičemž v rámci tohoto sporu již proběhla celá řada různých správních i soudních řízení. Jak však již správně uvedl krajský soud, předměty těchto jednotlivých řízení nelze směšovat ani zaměňovat, ač spolu možná fakticky více či méně souvisí a z pohledu stěžovatelky se jedná o řešení téže, po ni problematické, životní situace.

[26] Předmět řízení před krajským soudem vymezuje žalobce. V případě řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k tomu dochází zejména označením žalobou napadených rozhodnutí a vymezením rozsahu, v němž jsou napadena.

[27] Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 3. 2019, č. j. 5 As 319/2018-18, zrušil usnesení, jímž krajský soud původně odmítl stěžovatelčinu žalobu, a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, že měl vyzvat stěžovatelku k upřesnění žaloby sdělením, čeho se konkrétně domáhá a proti kterým správním rozhodnutím brojí. Krajský soud stěžovatelku v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyzval k odstranění vad žaloby, tedy mj. ke sdělení, zda brojí i proti rozhodnutí ZKI A. Na danou výzvu stěžovatelka reagovala podáním, v němž uvedla, že brojí proti rozhodnutí ZKI A, ZKI E, KÚ A, KÚ B, KÚ C a KÚ D. Krajský soud podání stěžovatelky vyložil v souladu

pozemky č. XB a č. XA, resp. vypořádání nesouhlasů s neprovedením požadovaných oprav chyb v katastrálním operátu vyjádřených osobou zúčastněnou na řízení a stěžovatelkou (také argumentace obsažená v těchto nesouhlasech se však musela vztahovat k předmětu daného správního řízení).

[30] Nelze přisvědčit ani tomu, že by katastrální úřad účelově rozdělil věc týkající se pozemků ve vlastnictví stěžovatelky na tři samostatná řízení. Tuto argumentaci stěžovatelka zjevně opakuje již v několikátém řízení, přičemž však patrně brojí především proti výsledkům řízení, v nichž byla vydána rozhodnutí ZKI B, ZKI C a ZKI D. Jejich přezkum však již nebyl předmětem nyní posuzovaného rozsudku krajského soudu, neboť žalobu proti těmto rozhodnutím podala stěžovatelka opožděně. Považuje-li stěžovatelka závěr krajského soudu o tom, že se v nyní posuzovaném případě jednalo o jediné správní řízení, za „vyvrácený“ tím, že neuplatnila žádné podání, jímž by toto řízení zahájila, nelze než uvést, že správní řízení, které vedlo k vydání rozhodnutí ZKI A, bylo zahájeno na základě návrhu osoby zúčastněné na řízení. Stěžovatelka se stala jeho účastnicí z důvodu možného dotčení jejích práv v souvislosti s umístěním podrobného bodu č. XC (možné dotčení jejích práv tedy zjevně nikdo nepopíral, ba právě naopak). Tato argumentace je tedy zjevně nedůvodná.

[31] Vzhledem k tomu, že napadeným rozsudkem krajský soud přezkoumával pouze zákonnost rozhodnutí ZKI A (resp. jemu předcházejícího rozhodnutí KÚ A), které se týkalo určení hranice pozemků č. XB a č. XA, mohl se i Nejvyšší správní soud zabývat pouze námitkami týkajícími se takto vymezeného předmětu řízení. Jak již bylo naznačeno výše, stěžovatelka uplatnila rovněž celou řadu námitek zpochybňujících zákonnost jiných rozhodnutí (zejména rozhodnutí ZKI B, ZKI C a ZKI D), jimiž se však Nejvyšší správní soud, jak již bylo mnohokrát vysvětleno, zabývat nemohl. Proti těmto rozhodnutím stěžovatelka mohla brojit samostatnou žalobou, kterou však podala opožděně (viz zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2019, č. j. 5 As 132/2019-20). Neúspěšnou procesní obranu proti uvedeným rozhodnutím nelze nahrazovat uplatněním námitek proti nim v řízení o žalobě proti rozhodnutí ZKI A, byť by spolu daná rozhodnutí fakticky souvisela, popřípadě na sebe navazovala.

[32] Stěžovatelka dále brojí proti tomu, že krajský soud přibral do řízení o žalobě V. Ř. jakožto osobu zúčastněnou na řízení, resp. proti tomu, že o tomto postupu stěžovatelku neinformoval.

[33] Dle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.

[34] Jak již bylo uvedeno výše, žalobou napadeným rozhodnutím ZKI A žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí KÚ A, jímž katastrální úřad v první řadě vyhověl návrhu V. Ř. na opravu chyby v katastrálním operátu. Dané řízení se přitom týkalo vymezení hranice mezi dvěma pozemky, z nichž jeden vlastní právě V. Ř. O tom, že žalobou napadeným rozhodnutím byla (a případně jeho zrušením by byla) přímo dotčena jeho práva, tedy nemůže být pochyb. Stejně tak je zjevné, že V. Ř. nebyl účastníkem řízení o žalobě ve smyslu § 33 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud tedy postupoval správně, pokud ho (stejně jako

pokračování

vlastníky dalších pozemků, jichž se sporná hranice dotýkala, tj. obec Š. a P. K.), poučil o možnosti přihlásit se do řízení jakožto osoba na něm zúčastněná. V. Ř. (na rozdíl od obce Š. a P. K.) soudu ve stanovené lhůtě sdělil, že svá práva v daném řízení hodlá uplatňovat (viz č. 1. 75 spisu krajského soudu), postavení osoby zúčastněné na řízení mu tedy vzniklo. Není přitom pravdou, že by stěžovatelka o této skutečnosti nebyla informována. Ze spisu krajského soudu je zřejmé, že soud stěžovatelce přeposlal vyjádření osoby zúčastněné na řízení spolu s průvodním přípisem ze dne 30. 9. 2019, č. j. 54 A 101/2018-111, a stěžovatelka na toto podání reagovala vyjádřením ze dne 14. 10. 2019. Stěžovatelka i osoba zúčastněná na řízení se také osobně účastnily jednání krajského soudu v této věci dne 29. 4. 2021.

[35] Pokud se jedná o umístění podrobného bodu č. XC, uplatnila stěžovatelka poměrně obsáhlou (byť značně roztržštěnou) argumentaci, přičemž ne vždy je zřejmé, kam jednotlivými tvrzeními směřuje. Zvláště části argumentace, v nichž uvádí, jak mělo být zaměření daného bodu dle jejího názoru provedeno a jaké podklady byly podle ní relevantní, neodkazují na konkrétní ustanovení právních předpisů ani nevyvracejí konkrétní závěry správních orgánů a krajského soudu. Ve vztahu k napadenému rozsudku stěžovatelka zpravidla uvádí pouze to, že se krajský soud jí zmiňovanými skutečnostmi nezabýval, v podstatě tedy namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu nevypořádání uplatněných námitek.

[36] Konkrétně stěžovatelka uvádí, že žalovaný s odvoláním na rozhodnutí KÚ B konstatoval, že daný podrobný bod řešit nebude. Tomuto tvrzení stěžovatelky nelze přisvědčit. Žalovaný odůvodnil umístění podrobného bodu č. XC na str. 10 rozhodnutí ZKI A, touto okolností se tedy zabýval. To stěžovatelce sdělil již krajský soud v bodě 50 napadeného rozsudku, kde rovněž shrnul závěry žalovaného a konstatoval, že odpovídají spisové dokumentaci. Nelze tedy přisvědčit ani tvrzení stěžovatelky, že se krajský soud s danou námitkou nevypořádal.

[37] Konkrétně krajský soud k dané otázce v napadeném rozsudku zdůraznil následující:

„50. V první řadě soud konstatuje, že k bodu XC se žalovaný vyjádřil především na str. 10 napadeného rozhodnutí a také následně při vypořádání jednotlivých odvolacích námitek žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že tento bod byl převzat ze ZPMZ 93 [záznamu podrobného měření změn – pozn. NSS] vyhotoveného při obnově katastrálního operátu v červnu 2014. ZPMZ 93 se nachází ve správním spisu a zahrnuje nejen náčrtovou část, ale i část výpočetní. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal, že tento bod využil, neboť se svojí polohou od odpovídajícího bodu ve zpřesněném rastru neliší o hodnotu větší, než je chyba zobrazení 1,3 m, což je zřejmé ze soutisku digitalizované katastrální mapy se zpřesněným rastrem mapy pozemkového katastru vyhotoveného v měřítku 1:500 a vloženém do spisu. Žalovaný v tomto smyslu zdůraznil, že postup vyplývající z výpočetní části záznamu o podrobném měření změn, tj. určení výsledných souřadnic aritmetickým průměrem z jejich dvojího určení, je v souladu s návodem. Z uvedeného vyplývá, že bod XC, který se týká žalobkyně, nebyl stanoven pouze „neměřickým záznamem bez řádné lokalizace“, naopak byl nepochybně opakovaně změřen, o čemž svědčí podtržení čísla bodu XC v náčrtu, což odpovídá bodu 4.3.4.5 písm. c) návodu. Soud ověřil, že vypořádání žalobkyniny argumentace správními orgány má oporu v obsahu spisu. Žalobkyni proto nelze přisvědčit, že by u bodu XC nebyl doložen

jeho propočet. Konkrétní výhrady vůči výše shrnutému odůvodnění správních orgánů či správnosti příslušných výpočtů žalobkyně nevznikla.

51. K tvrzení žalobkyně, že měření bylo provedeno bez její přítomnosti, soud uvádí, že ze žádného právního předpisu nevyplývá, že by žalobkyně měla být u zvoleného způsobu obnovy katastrálního operátu – přepracování souboru geometrických informací – přítomna. Podle § 42 odst. 1 katastrálního zákona počítá zákon s účastí vlastníků a jiných oprávněných pouze v případě provádění nového mapování. Tvrzení žalobkyně o porušení „příslušných ustanovení katastrálního zákona“ je navíc zcela obecné. Žalobkyně neuvádí, jaká ustanovení měla být porušena. Navíc toto tvrzené porušení nijak zřetelně nenavazuje na (útržkovitou a nepřehlednou) žalobu. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční, a proto bylo výhradně na žalobkyni, aby konkrétně vymezila důvody, které měly podle ní způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. postupu správních orgánů. Pokud jsou ale žalobní body formulovány vágně, není namístě, aby soud domýšlel argumenty za žalobkyni (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, body 31 a 32).

52. V případě námitek týkajících se polních náčrtů žalobkyně neupřesnila souvislost s nyní posuzovanou věcí. Již žalovaný upozornil žalobkyni, že ani jeden z jí zmiňovaných polních náčrtů nebyl výsledkem zeměměřické činnosti určující geometricky a polohově hranici parcel, která byla předmětem nyní posuzované věci. Polní náčrt č. XJ byl sice původně použit pro výpočet souřadnic bodu XE, tento bod však byl po opravě nahrazen bodem XG. Navíc, jak vyplývá již z výše uvedeného, bod XG leží na východním konci hranice parcel XA a XB, který se žalobkyniny právní sféry nijak nedotýká. Pokud jde o tvrzení žalobkyně ohledně odkazu napadeného rozhodnutí na stabilní katastr z roku 1841, soud přisvědčil vyjádření žalovaného, že o stabilním katastru z roku 1841 se zmiňuje skutečně pouze žalobkyně v podaném odvolání (bod 9), žalovaný jej pouze rekapituloval, aniž by na něj ve své argumentaci odkazoval jako na podklad pro rozhodnutí. Z žalobkyniny argumentace navíc není zřejmé, v čem by měl spočívat vliv stabilního katastru z roku 1841 na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí, navíc žalobkyně připustila, že budova rodinného domu byla realizována v roce 1926 a umístěna jinak proti roku 1841.

53. K části žaloby, v níž žalobkyně poukazovala na mezní polohovou chybu 2,83 m, soud konstatuje, že žalovaný se k této problematice vyjádřil na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že lomové body jsou evidovány s ohledem na jejich původ s kódem kvality 8, tj. mezní polohovou chybou 2,83 m, a to vzhledem ke skutečnosti, že podrobné body byly určeny digitalizací z mapy měřítka 1:2880. Kód kvality 8 byl podle žalovaného přiřazen v souladu s bodem 15.6 přílohy ke katastrální vyhlášce. Žalobkyně nijak blíže svůj argument nevysvětluje (vyjadřuje se v tom smyslu, že „řízení je zatíženo mezní polohovou chybou“), patrně tak plně neporozuměla tomu, že mezní polohová chyba není „chybou“ v běžném slova smyslu, ale jedná se o přípustnou odchylku, přičemž pravidla pro její výpočet stanovuje příloha katastrální vyhlášky. Žalobkyně ani v tomto případě neuvedla konkrétní námitku, která by soulad s právními předpisy účinně zpochybnila. K námitce nedoložení geometrických plánů k vyznačení nových podrobných bodů soud odkazuje na závěr katastrálního úřadu, který vysvětlil, že právě s ohledem na skutečnost, že podrobné body předmětné hranice jsou vedeny s kvalitou 8, lze průběh hranice zpřesnit

pokračování

na základě geometrického plánu a souhlasného prohlášení všech dotčených vlastníků se zpřesněním. V případě nesouhlasu jedné ze stran může o upřesnění hranice rozhodnout soud (ovšem v občanském soudním řízení). Geometrický plán by tedy byl (za splnění určitých podmínek) až případným následným dokumentem, jímž by mohla být hranice parcel zpřesněna.

54. *Pokud jde o střední souřadnicovou odchylku, soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že katastrální úřad použil tuto odchylku bez jakéhokoli propočtu a důkazů. Žalovaný uvedl, že při vektorizaci je možné využít souřadnice podrobných bodů, které plnily ve výsledcích zeměměřických činností pouze kontrolní, konstrukční nebo podobnou funkci, pokud se svou polohou od odpovídajícího bodu ve zpřesněném rastru liší minimálně v rozsahu mezní chyby zobrazení podle bodu 15.1 přílohy ke katastrální vyhlášce, která pro mapový podklad v měřítku 1:2880 činí 1,30 m. Bod XC byl převzat ze ZPMZ 93, vychází z mapy pozemkového katastru a svojí polohou se od odpovídajícího bodu ve zpřesněném rastru neliší o hodnotu větší, než je mezní chyba zobrazení 1,30 m. V této souvislosti pak žalovaný odkázal na ZPMZ 93 zahrnující mimo jiné i výpočetní část a soutisk digitalizované katastrální mapy se zpřesněným rastrem mapy, přičemž tvorbu zpřesněného rastru mapy pozemkového katastru doložil protokolem o transformaci. Tyto dokumenty jsou součástí správního spisu, přičemž žalobkyně vůči jejich obsahu nevznesla konkrétní námitky (nevysvětlila, v čem by měla spočívat nesprávnost aplikovaných výpočtů, popř. neoznačila ustanovení právních předpisů, s nimiž by užití takto vypočteného bodu mělo být v rozporu).“*

[38] Žádnou konkrétní a zároveň srozumitelnou polemiku s těmito citovanými závěry krajského soudu stěžovatelka nepředestřela. Stěžovatelka poukazuje na okolnosti vymezení parcely č. XH, údajného sloučení parcely č. 7 s parcelou č. XA a vyhlášení platnosti obnoveného katastrálního operátu, k němuž došlo v roce 2015, tyto postupy však vůbec nebyly předmětem nyní přezkoumávaného rozhodnutí, Nejvyššímu správnímu soudu tedy stejně jako krajskému soudu nepřísluší přezkoumávat jejich zákonnost.

[39] Stěžovatelka žalovanému i krajskému soudu v kasační stížnosti opakovaně vytýká selektivní provádění a hodnocení důkazů a odkazuje na historické mapové podklady, svou argumentaci však neopírá o žádná relevantní ustanovení právních předpisů, nevysvětluje, z čeho dovozuje relevanci daných podkladů, a především nepřináší žádnou konkrétní polemiku se závěry, na nichž správní orgány založily žalobou napadená rozhodnutí, jejichž správnost potvrdil krajský soud. Nejvyšší správní soud nevidí důvod znovu opakovat již vyřčené (a citované). Se stručností odpovídající srozumitelnému obsahu kasačních námitek tedy pouze uvádí, že správní orgány závěr o umístění podrobného bodu č. XC přezkoumatelně odůvodnily, odkázaly na relevantní právní úpravu a podkladové materiály. Jejich závěry stěžovatelka nezpochybnila žádnými konkrétně formulovanými a zároveň srozumitelnými argumenty.

[40] K námitkám stěžovatelky uplatněným ve vztahu k výše citovanému bodu 50 napadeného rozsudku lze pouze uvést, že krajský soud v dané části rozsudku vůbec nepřijal závěry, které mu stěžovatelka vytýká, tedy že „určil“, že bod XC může být zpřesněn až do vzdálenosti 2,83 m, přičemž však vyloučil použití pokladů, které by doložily, že daný bod není identický s rohem „domu“. V uvedeném bodě krajský soud pouze shrnul způsob, jakým žalovaný odůvodnil stanovení bodu XC, a s odkazem na této postup soud konstatoval, že

daný bod nebyl stanoven pouze neměřickým záznamem bez řádné lokalizace, jak v žalobě namítala stěžovatelka.

[41] K námitkám, jimiž stěžovatelka brojí proti závěrům obsaženým v bodech 6 a 8 rozsudku krajského soudu, lze pouze uvést, že se jedná o rekapitulační část rozsudku, vůbec tedy nejde o závěry krajského soudu, nýbrž pouze o shrnutí obsahu dříve vydaných správních rozhodnutí. Tyto námitky jsou tedy bezpředmětné.

[42] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že neprováděl stěžovatelkou předložené listinné důkazy. Část těchto listin byla již součástí správního spisu, popřípadě byly provedeny k důkazu krajským soudem. U ostatních doložených písemností není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, jakou relevanci by měly mít pro rozhodnutí o nyní posuzované věci. To platí rovněž o podáních, která stěžovatelka adresovala krajskému soudu poté, co vydal napadený rozsudek, i o přípisu, jímž na tato podání reagoval krajský soud, dále o rozhodnutí Městského úřadu Jesenice ze dne 30. 12. 2021, č. j. 3670/21, o nařízení odstranění stavby, o fotografii tvrzené nepovolené stavby osoby zúčastněné na řízení a také o geometrickém plánu č. XL zpracovaném v r. 2020 (tj. po vydání rozhodnutí ZKI A) či o znaleckém posudku Ing. Pavla Síbra. Podklady doložené k podání ze dne 18. 10. 2022 Nejvyšší správní soud rovněž nepovažoval za relevantní, neboť, jak již bylo uvedeno výše, v daném podání stěžovatelka soudu sděluje své výhrady ke komplexním pozemkovým úpravám, které dle jejího tvrzení byly prováděny ke dni zaslání daného podání. Tyto okolnosti však zjevně přímo nesouvisí s nyní posuzovanou věcí, nebylo tedy na místě v této souvislosti provádět jakékoliv dokazování. Zdejší soud poukazuje rovněž na § 109 odst. 5 s. ř. s., podle něhož se v řízení o kasační stížnosti ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až poté, co bylo vydáno napadeného rozhodnutí krajského soudu, nepřihlíží.

IV.

Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi jeho účastníky se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ovšem žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

[45] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že zdejší soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl dle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 21. července 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu